

შენ, - საქართველოს სიტურფევ

გველამაზება სამშობლო,
მტარვალი,
მისით გული გვაქვს დამტკბარი,
"გვაქვს უთვალავი ფერიტა"
ვიღწვოდით,
აყვავებული ბაღნარი.
გონებით:
შენ, - საქართველოს სიტურფევ,
მზესავით ამომავალო.
შენის მადლით და იმედით
გინდაც ხმელეთზე გავალთ
ჩვევადი, -
მზეში ჩაძირულ
ცა-ფირუზს
უკვდავი სხივი ნთებია,-
თვალისჩენამდი
მონაბუქარი მზექარი, -
სიტურფევ,
თავისუფლების ფრთებია!
შეხედე, მთებზე სწერია:
იმედით
არ გადვიტაროთ მტერია
გავალო!

ბევრი გვეოლია
სამშობლო აუმტვერია!
მაგრამ ვიბრძოდით,
მკლავით, გულით და
მმიღწვიან, მომიგონებენ,
დამლოცვენ, მოვეგონები!"
ასე ყოფილა ძველათვე,
ასე ვყოფილვართ
ჩვენამდი,
ჩვენს გაჩენამდი,
სულთადგმა -
შენ, - საქართველოს
მზესავით ამომავალო,
შენის მადლით და
გინდაც ხმელეთზე